

Referat af den ordinære generalforsamling 2018

Formanden åbnede mødet, og generalforsamlingen startede med at synge foreningssangen: "I tidens strøm".

1. Valg af dirigent

Formanden foreslog på Styrelsens vegne Jon Kowalczyk som dirigent. Jon Kowalczyk blev valgt og kunne konstatere, at generalforsamlingen var lovlig indkaldt ifølge vedtægterne og dermed beslutningsdygtig.

2. Fastsættelse af forretningsordenen

Forretningsordenen blev vedtaget.

Stemmetællere blev valgt:

Jens Lund, Allan Rasmussen, Tina Christiansen, Kim Rasmussen, Trine Taylor, Verner Poulsen, Pia Salling.

3. Forslag til vedtægtsændringer

Kassereren fremlagde Styrelsens forslag til vedtægtsændringer til øjeblikkelig ikrafttræden med mulighed for efterfølgende redaktionelle justeringer.

Ballerup Lærereforening:

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>§ 4 Kontingentet fastsættes på den ordinære generalforsamling for et år ad gangen. Ligeledes fastsætter den ordinære generalforsamling størrelsen af evt. gebyr i forbindelse med forsen indbetaling af kontingent.</p> <p>Regnskabsåret går fra den 1. januar til den 31. december</p>	<p>§ 4 Kontingentet fastsættes på den ordinære generalforsamling for et år ad gangen. Ligeledes fastsætter den ordinære generalforsamling størrelsen af evt. gebyr i forbindelse med forsen indbetaling af kontingent.</p> <p>Regnskabsåret går fra den 1. januar til den 31. december.</p>

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>§ 8 Kredsen ledes af en Styrelse bestående af:</p> <ul style="list-style-type: none"> • En formand • En næstformand • En kasserer • En tillidsrepræsentant fra Baltorpskolen, afd. Rugvænget • En tillidsrepræsentant fra Baltorpskolen, afd. Grantoften • En tillidsrepræsentant fra Hedegårdsskolen • En tillidsrepræsentant fra Kasperskolen • En tillidsrepræsentant fra Måløvhøj Skole, afd. Måløv • En tillidsrepræsentant fra Måløvhøj Skole, afd. Østerhøj • En tillidsrepræsentant fra Ordblindeinstituttet • En tillidsrepræsentant fra Skovlunde Skole, afd. Nord • En tillidsrepræsentant fra Skovlunde Skole, afd. Syd • En tillidsrepræsentant fra Skovvejens Skole, afd. Øst • En tillidsrepræsentant fra Skovvejens Skole, afd. Vest og Unge 2 • En tillidsrepræsentant fra UUC Maglemosen • En tillidsrepræsentant fra PPR • En fælles arbejdsmiljørepræsentant • De kongresdelegerede, som ikke i forvejen er medlem af Styrelsen. <p>Medlemmer af Ballerup Lærerforening valgt til Danmarks Lærerforenings Hovedstyrelse inviteres til Styrelsens møder.</p>	<p>§ 8 Kredsen ledes af en Styrelse bestående af:</p> <ul style="list-style-type: none"> • En formand • En næstformand • En kasserer • En tillidsrepræsentant fra Baltorpskolen, afd. Rugvænget • En tillidsrepræsentant fra Baltorpskolen, afd. Grantoften • En tillidsrepræsentant fra Hedegårdsskolen • En tillidsrepræsentant fra Kasperskolen • En tillidsrepræsentant fra Måløvhøj Skole, afd. Måløv • En tillidsrepræsentant fra Måløvhøj Skole, afd. Østerhøj • En tillidsrepræsentant fra Ordblindeinstituttet • En tillidsrepræsentant fra Skovlunde Skole, afd. Nord • En tillidsrepræsentant fra Skovlunde Skole, afd. Syd • En tillidsrepræsentant fra Skovvejens Skole, afd. Øst • En tillidsrepræsentant fra Skovvejens Skole, afd. Vest og Unge 2 • En tillidsrepræsentant fra UUC Maglemosen • En tillidsrepræsentant fra PPR • En fælles arbejdsmiljørepræsentant • De kongresdelegerede, som ikke i forvejen er medlem af Styrelsen. <p>Medlemmer af Ballerup Lærerforening valgt til Danmarks Lærerforenings Hovedstyrelse inviteres til Styrelsens møder.</p>

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>§ 9 Valg af medlemmer til Danmarks Lærerforenings kongres og suppleanter for disse samt af kredsformanden, finder sted efter de af Hovedstyrelsen fastlagte retningslinjer.</p>	<p>§ 9 Formanden vælges med absolut flertal af generalforsamlingen ved skriftlig afstemning. Har ingen ved første afstemning opnået dette, foretages bundet omvalg mellem de 2, der har opnået størst stemmetal. I tilfælde af stemmelig-</p>

<p>De valgte delegerede til kongressen indtræder i Styrelsen.</p> <p>Formanden vælges med absolut flertal af generalforsamlingen ved skriftlig afstemning. Har ingen ved første afstemning opnået dette, foretages bundet omvalg mellem de 2, der har opnået størst stemmetal. I tilfælde af stemmelighed ved bundet omvalg foretages lodtrækning.</p> <p>Næstformanden og kassereren vælges af generalforsamlingen på samme måde som formanden.</p> <p>Valg af øvrige Styrelsesmedlemmer: Forud for generalforsamlingen i lige år vælger kredsens medlemmer på de enkelte arbejdspladser (jf. § 8) en tillidsrepræsentant og en suppleant for denne. Tillidsrepræsentanten er samtidig valgt som Styrelsesmedlem og indtræder i Styrelsen fra det kommende skoleår.</p> <p>Forud for generalforsamlingen i ulige år vælges en fælles arbejdsmiljørepræsentant af og blandt de arbejdsmiljørepræsentanter, som er medlemmer af Danmarks Lærerforening. Denne arbejdsmiljørepræsentant er samtidig valgt som Styrelsesmedlem og indtræder i Styrelsen fra det kommende skoleår.</p> <p>På generalforsamlingen vælges 2 revisorer og 2 revisorsuppleanter.</p>	<p>hed ved bundet omvalg foretages lodtrækning.</p> <p>Næstformanden og kassereren vælges af generalforsamlingen på samme måde som formanden.</p> <p>Formanden og næstformanden er samtidig valgt som kongresdelegeret.</p> <p>Valg af øvrige medlemmer til Danmarks Lærerforenings kongres og suppleanter for disse finder sted efter de af Hovedstyrelsen fastlagte retningslinjer.</p> <p>De valgte kongresdelegerede indtræder i Styrelsen.</p> <p><u>Valg af øvrige Styrelsesmedlemmer:</u> Forud for generalforsamlingen i lige år vælger kredsens medlemmer på de enkelte arbejdspladser (jf. § 8) en tillidsrepræsentant og en suppleant for denne. Tillidsrepræsentanten er samtidig valgt som Styrelsesmedlem og indtræder i Styrelsen fra det kommende skoleår.</p> <p>Forud for generalforsamlingen i ulige år vælges en fælles arbejdsmiljørepræsentant af og blandt de arbejdsmiljørepræsentanter, som er medlemmer af Danmarks Lærerforening. Denne arbejdsmiljørepræsentant er samtidig valgt som Styrelsesmedlem og indtræder i Styrelsen fra det kommende skoleår.</p> <p>På generalforsamlingen vælges 2 revisorer og 2 revisorsuppleanter.</p>
--	--

Nuværende §	Forslag til ny §
<p>§ 10 På et Styrelsesmøde i april i lige år konstituerer Styrelsen sig med udvalgsformænd med virkning for den kommende toårsperiode. Styrelsen fastsætter selv sin forretningsorden.</p>	<p>§ 10 På et Styrelsesmøde i april i lige år konstituerer Styrelsen sig med udvalgsformænd med virkning for den kommende toårsperiode. Styrelsen fastsætter selv sin forretningsorden.</p> <p>Hvis Styrelsen skønner det nødvendigt, kan en enstemmig Styrelse for en periode på maksimalt 6 måneder konstituere et medlem af Styrelsen som næstformand eller kasserer ved</p>

	disses udtrædelse eller langvarige fravær.
Nuværende §	Forslag til ny §
§ 11 Foreningen kan udgive et medlemsblad, hvis redaktion udpeges af Styrelsen.	§ 11 Foreningen kan udgive et medlemsblad, hvis redaktion udpeges af Styrelsen.

Nuværende §	Forslag til ny §
§ 12 Godtgørelse til Styrelsen og eventuel redaktion fastsættes for et skoleår ad gangen af den ordinære generalforsamling. Styrelsens medlemmer får deres udgifter i anledning af Styrelsesmøder refunderet af kassen. Generalforsamlingen fastsætter aflønning og vilkår ved fratrædelse af valgte på generalforsamlinger i lige år.	§ 11 Godtgørelse til Styrelsen og eventuel redaktion fastsættes for et skoleår ad gangen af den ordinære generalforsamling. Styrelsens medlemmer får deres udgifter i anledning af Styrelsesmøder refunderet af kassen. Generalforsamlingen fastsætter aflønning og vilkår ved fratrædelse af valgte på generalforsamlinger i lige år.

Nuværende §	Forslag til ny §
§ 13 Kredsen tegnes i økonomisk henseende af 2 i forening af følgende personer: <ol style="list-style-type: none"> 1. Formanden 2. Næstformanden 3. Kassereren 4. Et andet Styrelsesmedlem 5. Kredsens kontorsekretær dog for så vidt angår de under punkterne 4-5 anførte personer i den udstrækning disse er meddelt prokura.	§ 12 Kredsen tegnes i økonomisk henseende af 2 i forening af følgende personer: <ol style="list-style-type: none"> 1. Formanden 2. Næstformanden 3. Kassereren 4. Et andet Styrelsesmedlem 5. Kredsens kontorsekretær dog for så vidt angår de under punkt 4 anførte personer i den udstrækning disse er meddelt prokura.

Vedtægtsændringerne blev enstemmigt godkendt.

4. Formandens mundtlige beretning

Kære Generalforsamling

"Aldrig før har situationen været så alvorlig for os lærere. På trods af tusindvis af stillingsnedlæggelser - via effektiviseringer, skolenedlæggelser og besparelser på det kommunale område - har Kommunernes Landsforening ikke fået nok. Godt støttet af regeringen er man gået til angreb på landets undervisere. "Lederne skal have hals- og håndsret over lærerne", som et folketingsmedlem fra et regeringsparti udtalte. Retorikken er nærmest blevet hysterisk, når man fra Finansministeriets korridorer hører, at der tales om at behandle Danmarks Lærerforening på samme måde, som Margeret Thatcher behandlede minarbejderne i 80'erne."

Sådan lød det i min første mundtlige beretning som kredsformand på den ordinære generalforsamling i 2013. Her 5 år efter trækker vi på de samme følelser, og selvom jeg ikke kan mange ord på fransk, har jeg déjà vu lige på tungen. Hvor vi i 2013 stod mutters alene, er vi denne gang fælles om kampen. Og det gør trods alt en kæmpe forskel. Men det bidrager samtidig til at hæve alvorsgraden betragteligt.

OK18 har fyldt, fylder, og vil fylde det meste eller alt i den kommende periode, men jeg har valgt at trække det mere eller mindre helt ud af min mundtlige beretning og i stedet bruge krudtet under dagsordenens punkt 5. Den prioritering håber jeg, at I er med på, for der er - tro det eller ej - mange andre forhold, som også fortjener at blive berørt.

Som altid vil jeg starte med at bemærke, at den her mundtlige beretning et udtryk for min udvælgelse og prioritering. Og for begrænsningens kunst, selvom den ikke falder mig så let.

Det betyder også, at der vil være områder og temaer, som jeg enten helt udelader eller kun behandler overfladisk. Jeg henviser derfor her fra start til den grundige, skriftlige beretning, som - sammen med den mundtlige - danner baggrund for generalforsamlingens behandling af årets gang.

Som jeg har tradition for, vil jeg starte i de højere luftlag og behandle de overvejende landspolitiske forhold af både real- og skolepolitisk karakter for støt og roligt at fokusere mere snævert på Ballerupforhold.

Således er der lagt fra land.

Overvejende landspolitiske skole- og aftalepolitiske forhold

Fagbevægelsens rolle og demokratiets fremtid - fusionen mellem LO og FTF

I de her OK18-tider er der en - i fagforenings- og samfundsmæssig forstand - gigantsag, som falder lidt i baggrunden. Det har den ikke fortjent, for den er nemlig af potentielt historiske dimensioner.

Siden de to hovedorganisationer - LO og FTF - i efteråret 2015 besluttede at igangsætte en fusionsproces, har en politisk styregruppe haft ansvaret for at udarbejde forslag til politisk grundlag, vedtægter og økonomi for en ny hovedorganisation, som i langt højere grad vil forene lønmodtagere fra det offentlige og private arbejdsmarked.

Det arbejde er nu færdigt, og til april skal to ekstraordinære kongresser tage stilling til, om su-perfusionen skal gennemføres. I så fald vil den nye hovedorganisation repræsentere cirka 1,5 million lønmodtagere.

Men det bliver lige til øllet at komme i mål med fusionen, for der er en betragtelig modstand i visse dele af især LO. Man er dels træt af at skulle overtage den "svage" lillbror, dels er der be-kyrning for, om hovedorganisationens enorme størrelse yderligere vil komplicere muligheden for at nå til enighed om politiske holdninger og udmeldinger.

I Danmarks Lærerforening bakker vi dog markant op om fusionen og ser for os, at en ny samlet hovedorganisation kan få den fornødne vægt til for alvor at stå op mod "regnedrengene" i Fi-nansministeriet og formulere reelle bud på en bedre udvikling af velfærdssamfundet, end den vi ser de her år.

For fagbevægelsen er på mange måder en afgørende del af vores demokrati. Tillidsrepræsentan-ten giver medarbejderne en stemme på arbejdspladsen. Kredsen er lærernes stemme i forhold til kommunalbestyrelsen, og fra centralt hold forsøger man at kvalificere de beslutninger, der træffes i Folketinget, ministerierne, KL osv. Det repræsentative demokrati kvalificerer beslutnin-gerne, giver dem legitimitet og har derfor været et afgørende bidrag til udviklingen af det dan-ske, demokratiske samfund og til et fælleskabsorienteret, tillidsfuldt, trygt og frihedselskende folk. Efter min mening kan fagbevægelsens betydning slet ikke overvurderes.

Men dens bidrag rækker endnu videre. Visioner om et solidarisk velfærdssamfund, uddannelse til alle, understøttelse af svagt bemidlede og arbejdsløse, ordentlige boliger til alle, ferie og lave-re ugentlig arbejdstid var i høj grad fagbevægelsens visioner. Visioner, der gennem en vedhol-dende indsats - over flere generationer - skabte fundamentet for det samfund, vi har i dag.

Vi siger ofte til hinanden, at vi lever i verdens bedste demokrati. Det er måske rigtigt. Måske er det ikke. Måske er det ikke længere rigtigt. I disse John Mogensen-genkomsttider, kan man ikke lade være med at tænke på sangen: "Der er noget galt i Danmark...".

Demokrati og demokratisk sindelag er ikke faldet ned fra himlen. Næsten endnu mindre end Dannebrog er det. Nej, det er noget, vi har skabt. Det er noget, vi har kæmpet os til. Men det er ikke en selvfølge, at vi bliver ved med at have det. Hver generation må slås for det og udvikle det. Måske tager vi demokratiet alt for givet, selvom det efterhånden mere end blot knager i fugerne.

Og de her år ser vi for alvor, at vi ikke kan leve på fortidens meritter.

Den 31. januar havde vi i Ballerup Lærerforening inviteret sociologen, Rasmus Willig, til at kom-me på vores TEMA-aften og tale om ytringsfrihed, ledelseskritik, demokrati, fri presse og bor-gernes liberale frihedsrettigheder. Dagen efter bragte Politiken en artikel med overskriften: "Forskere svarer: Vi er udsat for politisk pres", som bekræfter alle Willigs ubehagelige pointer om politisk opportuniste.

I sidste uge bragte Information så et åbent brev til Esben Lunde Larsen fra en tidligere AC-tekniker i Miljøstyrelsen. Hun skrev blandt andet:

"(...) i bund og grund kan jeg kun se, at det handler om at knægte de faglige kapaciteter, at kun-

ne kontrollere de faglige styrelser og sætte dem uden for indflydelse, og ikke mindst – at undgå, at offentligheden og pressen kan kigge regeringens politik efter.

Og det er simpelthen ikke værdigt for et demokrati, og nu kalder jeg det for, hvad det er. Det gør jeg på vegne af mange af de medarbejdere og mine tidligere kollegaer, som stadig er ansatte, men som ikke kan sige noget, både fordi de er loyale, men også fordi de frygter de personlige konsekvenser. Og det gør jeg på vegne af det demokratiske Danmark, jeg elsker. Offentligheden skal vide, når dets magthavere bruger deres magt til at afvikle demokratiet, og derfor har jeg skrevet dette åbne brev.”

For os, der interesserer os indgående for samfundsforhold, er det desværre ikke videre overraskende, men at den slags foregår - og bliver stadig mere almindeligt - er så fundamentalt problematisk, at man næsten ikke fatter det. Men det er faktisk virkeligheden, og det er en ufattelig trussel mod vores oplyste demokrati - og dermed for selve grundlaget for vores samfund!

Så vi kan ikke alene henholde os til, at vi har gode demokratiske traditioner og institutioner, at vores valg fungerer, og at der er deltagelse ved valgene. Det skal også ske ved, at vi har en oplyst debat og en levende samtale.

Og der er noget, som tyder på, at vi ikke skal forvente, at politikerne løser Danmarks demokratiske problemer. For den offentlige, politiske samtale og de politiske udmeldinger og løsninger bliver konstant dummere og mere skingre. Senest har vi nået et nyt historisk lavpunkt med regeringens ghettoudspil, som indeholder flere elementer, der burde afvises blankt med henvisning til grundloven. Er det virkelig dét Danmark, man blev født i?

Så hvis vi skal se andre steder hen for at finde kimen til en forandring, må vi se på os selv - lønmodtagerne, fagbevægelsen. Det handler om magt, det handler om indflydelse, og det handler om at præge nutidens og fremtidens Danmark.

Det er mit håb, at fusionsarbejdet krones med bravour, så fagbevægelsen viser, at vi - på tværs af det private og offentlige - kan langt mere sammen end hver for sig.

Og så må vi saftsusemig tage Danmark tilbage!

Folkeskolen, profession og skolepolitik

Da vi tog hul på den igangværende Hovedstyrelsesperiode, bekræftede vi hinanden i, at det godt kan være i den periode, at vi får afgjort, om vi reelt har en folkeskole fremover.

For hvor mange børn skal gå i de private- og frie skoler, før folkeskolen ikke længere kan betegnes som 'folkets skole'?

Heldigvis er folkeskolen ikke grundlagt ud fra idéen om, at lige børn leger bedst, men ud fra idéen om, at alle børn kan blive lige. Folkeskolen skal derfor være stedet, hvor alle børn oplever, at de er en del af et forpligtende fællesskab, hvor de ikke bare kan vælge deres medmennesker til og fra efter forgodtbefindende. Vi skal stræbe efter, at alle børn får de samme muligheder for at lykkes med livet.

Vi burde som samfund satse alt på folkeskolen - værne om og udvikle den. Men det er ikke, hvad vi gør. Så folkeskolens fremtid er vitterlig på spil, og det fylder efterhånden også godt i mediebil-

ledet.

Det grundlæggende problem er selvfølgelig, at ansvaret for, at folkeskolen kan lykkes, blæser i vinden. Reformerne - som vælter ind over skolen - vedtages på nationalt niveau af Folketinget, mens ansvaret for at føre dem ud i livet og sikre lærerne mulighed for at leve op til kravene, ligger i kommunerne - som i stigende grad presses på økonomien af de årlige aftaler med Finansministeriet. Hver gang debatten om folkeskolens problemer blusser op, peger pilen på forunderlig vis altid et andet sted hen, og de ansvarlige melder hus forbi.

Som Folkeskolelæreren og debattøren, Karsten Bräuner, skrev i en deprimerende, men også skøn og tænkevækkende kronik i Berlingske den 12. februar:

"Tre årtiers politisk vanrøgt fra Christiansborg er den egentlige årsag til, at folkeskolen i dag ligger voldsomt underdrejet med lærerflugt og rekrutteringsproblemer. Den negative udvikling kan kun vendes ved igen at gøre læreruddannelsen og lærergerningen så attraktiv, at det i kraft af sig selv trækker kvalificerede kræfter til.

Dårlige beslutninger er ikke fremskridtets fjende nummer ét. Det er uviljen mod at erkende og omgøre dem. Men politikerne vil ikke tabe ansigt. Så hellere tabe folkeskolen på gulvet."

Folkeskolereformen er politisk makværk fra ende til anden og har været historisk ødelæggende for folkeskolen. Ikke mindst, fordi det var vores forringede arbejdsvilkår, som skulle finansiere braset. Og det viser sig - helt som forventet - at eleverne hverken er styrket fagligt eller trives bedre. Vi har faktisk at gøre med en fiasko. En sand tragedie.

Det kan man læse meget nærmere om i de følgeforskningsrapporter, som er udkommet undervejs. Ingen - og jeg understreger INGEN - af følgeforskningsrapporterne har leveret de ønskede positive resultater. Snarere leverer de fortællingen om status quo med små variabler i op- eller nedadgående retning.

Men hvis jeg lige stopper op et kort øjeblik, finder vi paradoksalt nok - netop her - den allerstørste, implicite, anerkendelse af lærerstanden. At vi tilnærmelsesvis har kunnet holde status quo i en periode, hvor alt - og jeg mener ALT - har været imod os og skolen, er da en fantastisk succes midt i al elendigheden. Og årsagen er ganske enkel: Lærere får det til at fungere på trods - fordi man ikke vil svigte sine elever. Det er vores DNA - på godt og ondt!

Første del af hovedkonklusionen i den sidste rapport fra november 2017 lyder som følger:

"I mange tilfælde var lærernes implementering af reformelementerne allerede som udgangspunkt forholdsvis høj. Det skal forstås på den måde, at lærerne allerede forud for folkeskolereformen havde et stort fokus på ro og orden, brug af Fælles Mål, variation i undervisningsformer, faglighed og trivsel, feedback til eleverne, teamsamarbejde og pædagogisk/ faglig-sparring samt anvendelse af støtte."

Konklusionen er altså en ren tilståelsessag. De forandringer - man med vold og magt gennemførte - har ikke haft nogen synlig effekt, og var - måske værst af alt - overhovedet ikke nødvendige, da vi lærere i forvejen praktiserede reformens centrale elementer, inden det blev os pålagt.

En embedsmand beskrev engang den evindelige forandringsshigen på følgende måde:

"Vi arbejdede hårdt, men hver gang, det begyndte at fungere, blev nye planer om omorganisering

ring iværksat. Jeg lærte mig senere i livet, at vi er tilbøjelige til at møde hver ny situation gennem omorganisering, og jeg lærte også, hvilken vidunderlig metode det er til at skabe illusion om fremgang, mens det i virkeligheden forårsager kaos, ineffektivitet og demoralisering».

Citatet stammer fra den romerske embedsmand Cajus Petronius, som efter sigende nedskrev sine overvejelser omkring år 60. Det er da mere end bare tankevækkende.

Også Statsrevisorerne har for nylig udtalt krads kritik af folkeskolereformens implementering, og de er dybt foruroligede over antallet af ikke-læreruddannede, som underviser i folkeskolen.

Og konsekvenserne er desværre meget mærkbare.

I dag går 18 % af børn i den skolepligtige alder i fri- eller privatskole mod 13 % for blot fem år siden. I de større byer er tallene endnu højere, og i udskolingen vælger flere end før folkeskolen fra.

Mere end 17.000 lærere arbejder uden for folkeskolen, og 42 procent overvejer at søge væk. Som de væsentligste årsager peger lærerne selv på manglende mulighed for at løse opgaverne og manglende mulighed for at give eleverne den undervisning, de har krav på.

De tal er højest alarmerende. Og de risikerer at knække folkeskolen som institution og dermed det fællesskab, den bringer på tværs af de mange skel, der normalt deler os.

En svagere folkeskole er et skræmmende udtryk for et fællesskab, der er blevet svagere, og et samfund, som er mindre rummeligt, lighedsorienteret og retfærdigt.

Det er folkeskolens skæbnetime. Vi har alle et ansvar; for at sige til og fra, når talen falder på folkeskolen. Til at engagere os i debatten, engagere os lokalt, deltage hvor vi kan, og skabe den bedste folkeskole.

Overvejende lokale skole- og aftalepolitiske forhold

Lokalaftaleforhandlinger

Vores 2-årige lokalaftale udløber til sommer, og derfor har vinter og forår igen stået og står fortsat i forhandlingernes tegn.

Den 29. januar valgte kommunen så - af tekniske og aftalejuridiske grunde - at opsigte vores lokalaftale, selvom jeg gentagne gange havde advaret kommunen om at tage det skridt, fordi lokalaftalekomplekset efter vores opfattelse har et formuleret udløb til sommer, og ingen har glæde af, at der bliver skabt mere dramatik og usikkerhed end højest nødvendigt.

Når kommunen så alligevel - for at gå med livrem og seler - valgte at opsigte aftalen formelt - og tilmed kommunikerede offentligt om det uden forudgående aftale med os - var det desværre svært at se det som andet end en rød klud i ansigtet. Det var for os at se en unødvendig og taktløs handling.

Vi forventede sådan set i lang tid, at det især var lønnen, som blev den helt hårde nyser den her gang. Det forventede vi, fordi kommunen ikke havde formuleret ønsker til arbejdstidsændringer, og fordi vi ikke kunne forestille os, at kommunen ville nedværdige sig til at forelægge os både forringelseskrav på løn og arbejdstid. Men man kan jo blive klogere. Desværre.

På nuværende tidspunkt er vi i hvert fald mildest talt presset på både arbejdstid og løn, og det er oprigtigt ikke godt at sige, om forhandlingerne bærer hele vejen hjem til en aftale. Meget mere om det under punktet på dagsordenen.

Skolestruktur

I august 2014 udtalte Styrelsen følgende i sit høringssvar til forslaget om en ny skolestruktur: *"(...) Vi oplever allerede i dag, at den strategiske leders fravær i forhold til undervisningsopgaven skaber for stor afstand mellem ledelsens og lærernes virkelighedsopfattelse og dermed forståelse af kerneopgaven.*

Vi er bange for, at den tendens vil forstærkes, hvis der oprettes en distriktslederfunktion, på trods af at det er ambitionen, at der skabes en lidt kortere vej til nærmeste leder. Der vil altid være et indsigts- og erkendelsestab hver gang en information eller oplevelse skal passere et ledelsesniveau. Og i sidste ende vil det blive distriktslederen, som træffer de afgørende beslutninger."

Nu, hvor vi snart har haft den nye skolestruktur - med såkaldt 'pipelineledelse' - i tre år, konstaterer vi, at det desværre fortsat på flere skoler er sådan, at medlemmernes frustrationer over strukturen fylder mere end tilfredsheden. Selvom kommunen i øjeblikket er i gang med en større evaluering, vil jeg undlade at foregøgle jer, at det fører til, at skolestrukturen fundamentalt bliver lavet om - alene det ledelsesmæssige og politiske prestigetab vil være alt for stort.

I stedet vil jeg citere fra min lettere omskrevne udgave af en kommunalordbog, som vi har fået fra Odense Lærerforening. Om ordet pipeline står:

"Substantiv fra eng.

Dansk oversættelse: rørledning.

Faste udtryk: Vi har det lige i pipelinen el. det ligger i pipelinen. Oprindeligt betød det, at noget var lige på trapperne.

I dag betyder det nok nærmere, at man ikke kunne overholde den udmeldte dato eller deadline. Eller at det er svært at finde svar på et problem, og det derfor sprogligt opholder sig i pipelinen.

Pipeline bruges i øvrigt også undertiden om kloakrør til transport af urin og fæces og altså også til kommunale hængepartier - som dog muligvis er en og samme kategori."

Hvis vi lige lægger humoren til side et øjeblik, mener vi faktisk, at vejen endnu er lang, før vi har indfriet politikernes målsætninger med skolestrukturen. Og det siger jeg samtidig med, at vi synes, at vi i al væsentlighed har nogle dygtige og arbejdsomme skoleledere.

Så det er måske bare ikke lykken at lave distriktsstruktur med skoler på flere matrikler.

Men det er vi hverken enige med Skolelederforeningen eller kommunen om, så mon ikke evalueringen fører til, at der bliver lyttet - måske både tænkende og nysgerrigt - og, at der så derefter maksimalt bliver lavet nogle småjusteringer.

Og nu vi er ved det med "at lytte".

Ledelse, medarbejderindflydelse og skoleudvikling

"Før havde vi medbestemmelse, så kom vi på medhør og nu skal vi bare være medgørlige".

Citatet stammer - som mange af os ved - fra Rasmus Willigs bog 'Afvæbnet kritik' og bibringer os et tragisk billede på en samfundsudvikling, hvor den demokratiske samtale er nødlidende, og hvor kritik fejles af bordet som bagstræberisk.

Vi har tidligere sendt resolutioner til kommunen om medarbejderindflydelse, og nu lægger vi altså op til, at vi gør det igen. Det er efterhånden ved at udvikle sig til lidt af en ærgerlig tradition.

For selvom vi gennemgående - på alle niveauer - har et fornuftigt samarbejde med kommunen, savner vi fortsat reel medbestemmelse på skoleudviklingen. Det viser den seneste måling af den sociale kapital igen, igen, igen.

Som profession forventer vi at tage del i og ansvar for centrale beslutninger vedrørende skolens indhold, drift og udvikling. Og skolen bør emme af en oprigtig tillid til, at vores kritik udspringer af et velment ønske om at levere det bedst mulige for eleverne.

Vi har i Ballerup i mange henseender gjort os umage for at modvirke udviklingstendensen, men vi Balleruplærere oplever alligevel, at vores ønsker og forslag oftere end tidligere tilsidesættes og betragtes som ubejlejlige indblanding. Det kan være, når vi gør opmærksom på, at:

- Elevernes skoledag - uanset hvor varieret den måtte være - er for lang, og at det er en dårlig udnyttelse af de sparsomme ressourcer at holde fast i en rigid udlægning af loven.
- Læringsplatforme og snæver læringsmålstyring underminerer lærermangfoldigheden og den professionelle dømmekraft.
- Der bliver stadig længere mellem de vedkommende pædagogiske og didaktiske drøftelser, fordi skolens møder druknes i informationer og udefrakommende indsatser.

Vi lærere er tættest på eleverne. Vi træffer de bedste beslutninger for eleverne, og det bør ledelsesmæssigt anerkendes, at lærere oftest ved bedst, når det gælder undervisningen og udviklingen af samme. Man kan ikke have ansvar for noget, man ikke har indflydelse på. Ejerskab og engagement kommer med indflydelse, og derfor skal lærere have stor indflydelse på alle forhold i skolen.

En målrettet og effektiv organisation er derfor ikke kendetegnet ved, at alle gør dét, som de har fået besked på, men ved, at alle i de givne situationer involverer sig og tager et personligt ansvar for at træffe de rigtige beslutninger. Det forudsætter en passende grad af autonomi til aktørerne og ledelsens accept af et vist niveau af anarki.

Anarki - det kunne vi måske i virkeligheden godt bruge noget mere af! Men det har I ikke hørt mig sige.

Inklusion

Jeg har sagt det mange gange før, for vigtige budskaber må gerne gentages.

Vi lærere er ikke og har aldrig været imod inklusionens værdisæt eller børnesyn, men problemet er naturligvis, at uvidende politikere har siddet i deres elfenbenstårn langt fra skolen og bestemt, at alle - eller næsten alle - specialundervisningskrævende elever over en nat ikke længere skal have en for dem helt nødvendig hjælp.

Og så lader man bare som om, at lærerne selvfølgelig bør kunne klare at undervise de specialundervisningskrævende elever samtidig med, at alle de andre elever skal have stadig mere individuel opmærksomhed.

Inklusion er folkeskolens største udfordring, når vi ellers skærer de aktuelle problemstillinger omkring folkeskolelovgivning og overenskomstforhold væk. Det tema har i sig selv potentiale til at omstyrte folkeskolen, som vi kender den. De ressourcestærke vælger folkeskolen fra - hvis ikke fra en start så i løbet af skoleforløbet - og tilbage har vi en kommuneskole for de prisgivne.

Og læreren står midt i den komplekse pærevælling: Forældre, der har svært ved at tage rollen som opdrager på sig og forventer at der tages vidtgående særhensyn til netop deres barn, et pædagogisk ideal om kritiske elever kombineret med ønsket om en ikke alt for autoritær lærer, og en international tendens til at fokusere på målbare læringsresultater.

Forskningen i årsagerne til undervisningsforstyrrende uro er langt fra entydig. Til gengæld er der relativ klarhed om, hvad den enkelte lærer kan gøre for at minimere den forstyrrende uro: Det handler om at være godt forberedt, have en klar struktur i undervisningen, have en god faglig ballast og et solidt tillidsforhold til eleverne. Rutiner og traditionel klasseundervisning virker også urominimerende i forhold til for eksempel holddeling i emneuger eller lignende. Det ved vi lærere godt fra egen erfaring. En erfaring, som færre og færre beslutningstagere desværre giver særlig meget for.

Og ja, jeg brugte faktisk ordene "traditionel klasseundervisning" i en tid, hvor man ikke ligefrem bliver betragtet som frontløber eller udpræget ja-hat, hvis man taler om den slags.

Fra føromtalte ordbog ved vi nemlig, at en frontløber er en person, som er førende inden for et område. Inden for de kommunale serviceområder omtales frontløbere oftest som "de fremmeste" medarbejdere. Eller fyrtårne. Og de er pr. definition ikke bagudskuende, men er altid i hopla og bevægelse - gerne sammen med eleverne forstås. I korridorerne går frontløberen dog af og til under navnet "hallelujamedarbejder" - som altså er en medarbejder, der hopper fra projekt til projekt og er begejstret, blot projektet er nyt.

Tager vi "Ja-hatten", er den som bekendt et symbol på ukritisk at være med på alt. Undertiden hører vi også om den afledte variant, nemlig 'klap-ja-hatten'. Den bæres af medarbejderen, der ikke bare bærer kommunens 'ja-hat', men også klapper af alle kommunens ideer.

Så med den udlægning in mente har det nok i virkeligheden meget godt med, hverken at være udpræget frontløber eller ja-hat.

Spøg til side – selvfølgelig er der i den grad brug for faglige fyrtårne.

Men folkeskolen er blevet til en særdeles farlig cocktail af folkeskolereform, inklusion, målstyringsdiskurs og dårlige arbejdsvilkår, som skaber så mange indbyrdes modsætninger, at problemerne driver ned ad skolens vægge.

Alt imens er der i kommunerne sket en enorm kapacitetsopbygning. Der er investeret i systemer, manualer og resursepå personer på skolerne. Der er rigtig meget kapacitet. Eller rigtig meget dekoration, som et forskerhold for nyligt kaldte det. Det ser godt ud. Som i Ballerup, hvor vi er stærkt i gang med udrulningen af en systemisk analysemodel, 'Ballerups Analyse af Læringsmiljøer' - i

daglig tale kaldet BAL.

Hvert år holder jeg en tale til Styrelsens julefrokost, som er bygget op som en julekalender. I den beretter jeg - lidt som her - om årets gang, men på en vel nok mere jovial måde. I hvert fald, hvis jeg selv skal sige det. I årets tale lød det om 'børne- og ungestrategien':

(Jun) 11. december diskuterer vi kvalitetsrapporter. Anvisningen står bøjet i neon: Resultaterne skal blive markant bedre næste år, og det må man forstå, at man gør ved at "have høje forventninger til alle elever og skabe en nysgerrighed på muligheder og forskelle i læringsmiljøerne", som der står. Vi taler Balle-balle-balle-bullshit-BAL-model, for vi lærere er øjensynligt lidt tunge i røven og har ikke rigtig forstået, hvad der virker.

Vi har som Ballerup Lærerforening besluttet, at vi går konstruktivt ind i arbejdet med den nye strategi og specifikt i arbejdet med BAL, fordi systematik og fælles sprog altid er godt. Og jeg skylder i den forbindelse at nævne, at der umiddelbart er god tilfredshed med BAL på de skoler, hvor man er kommet i gang. Men den systemiske analysemodel kan ikke stå alene. Den skal suppleres af praksisnære støtte- og hjælpefunktioner, som virker forebyggende og aflastende.

For BAL er kun en analysemodel, og man må ikke forledes til at tro, at BAL er løsningen på hele inklusionsproblematikken i Ballerup. Det her handler - som så meget andet - om cool cash, om lærerhænder. Og som I kan se i vores andet forslag til resolution, er der alt for få lærerstillinger til at forløse de politiske ambitioner.

Det koster dyrt at sikre alle børn et værdigt skoleliv. Men flere burde spørge, om samfundet har råd til at lade være?

Digitalisering og læringsplatforme

I min verden giver det pr. definition ikke nogen mening at være imod digitalisering af folkeskolen, fordi skolen til alle tider må være i samklang med det omkringværende samfund. Og digitalisering er - for at bruge en floskel - formentlig kommet for at blive. Men det skal balanceres, og der skal være plads til faglig kritik.

Vi ved fra mange medlemmer, at Meebook bliver oplevet som stærkt fagligt kompromitterende, og sådan må det naturligvis aldrig være. Det betyder, at vi i alle de sammenhænge, hvor vi kan slippe af sted med det, presser på for, at Meebook kun skal bruges, hvor det giver mening, og aldrig må underkende læreres faglige dømmekraft. Fra vores udgigstårn ser det ud til, at platformen er blevet rullet meget forskelligt ud på skolerne, og det betyder også, at tilfredsheds- eller frustrationsniveauet - varierer.

Hvad, alle måske ikke ved, er, at Danmark faktisk er en af verdens mest offensive nationer, når det gælder digitalisering af uddannelserne. Men de mange milliarder, der de seneste 20 år er hældt ned i ny hardware, software og efteruddannelse, er i bedste fald skønne spildte kræfter.

I værste fald har det gjort undervisningen ringere, at computere, smartboards og mobiler er kommet til at fylde stadig mere i klasselokalerne. Det er i hvert fald en af konklusionerne i en ny bog, "Kritik af den digitale fornuft i uddannelsessystemet", som lektor ved Københavns Erhvervsakademi Jesper Balslev netop har udgivet. Som han siger:

"I Danmark er der opstået en helt bestemt måde at tænke på, hvor man kritikløst har lovprist det digitale potentiale, og hvor man har brugt fortællingen om dette potentiale til at retfærdiggøre

store politiske it-beslutninger og investeringer.

Fortællingen har været, at vi står midt i en revolution. At vi trygt kan forvente, at fremtiden kun bliver mere digital, og at man i uddannelsesverdenen derfor skal gøre op med gammeldags frontalundervisning og i en fart få opbygget nogle digitale kompetencer. Men dokumentationen for, at vi står midt i en revolution, som betyder, at vi skal ændre hele indretningen af vores måde at undervise på, har vi endnu til gode.”

Den OECD-rapport, som danner baggrund for udtalelsen, konkluderer, at de lande - som fx Danmark - der har investeret mest i IT, ikke kan vise mærkbare effekter i deres elevpræstationer. Rapporten viser også, at børn fra resourcesvage hjem klarer sig dårligere, når de får en computer i hånden. Så man kan undre sig over, at nogle af de her markante konklusioner slet ikke siver ned eller bliver samlet op af rapportskrivere i Danmark efterfølgende.

I stedet for at forholde sig til de mange kritiske forskningsrapporter, der har sået tvivl om de læringsmæssige gevinster ved digitaliseringen, har politikere, kommuner og uddannelsesinstitutioner valgt at lukke ørerne og fortsætte satsningen. For alle har været rørende enige om det store potentiale. Og de få, der har udtrykt sig kritisk, er blevet anset for at være antimoderne og fremtidsangste.

Og det bringer os tilbage til læringsplatformen.

Selv om læringsplatformen og læringsmålstyret undervisning er to forskellige ting, er de alligevel tæt forbundet. I den såkaldte ”Aftale om konkretisering af det fælles brugerportalinitiativ for folkeskolen” mellem KL og regeringen fra oktober 2014 understreges det, at læringsplatformene - som det hedder - skal ”understøtte den målstyrede læring, herunder at barnet, forældre og det pædagogiske personale på skolerne løbende kan følge barnets læring, faglige progression og trivsel”.

Det er helt ved siden af, at den pædagogiske praksis fastlægges gennem en aftale mellem KL og regeringen. Den pædagogiske praksis er et anliggende for lærerne på skolen i dialog med ledelsen inden for de rammer, folkeskoleloven fastlægger.

I foråret 2017 blev det så omsider besluttet i Folketinget, at tusindvis af bindende mål nu skal være vejledende. I Danmarks Lærerforening betragtes det som en kæmpe sejr og enormt principiel sejr. Læringsmålstyret undervisning har lige siden sin indførelse været synonym med ensretning, topstyring og en mekanisk tilgang til undervisning, som står i skærende kontrast til vores uddannelsestradition.

I ly af OK18 er foreningen således i gang med at få maksimalt udbytte af den lovændring.

Og centralt placeret i arbejdet finder vi to gode Ballerupkræfter - den ene mere bredt kendt end den anden: Gitte Grabow og Jeanette Sjøberg, som er med i en rådgivningsgruppe under Undervisningsministeriet, der arbejder på højtryk for at sikre, at de politiske ambitioner om en reel forenkling af Forenklede Fælles Mål også slår igennem helt ude i klasseværelserne.

Så lad os satse på, at det med de to damer - og andre gode kræfter - i maskinrummet ender med, at vi snarest frister os helt fri af den undervisningsdiktterende, undervisningshæmmende, undervisningsindskrænkende og undervisningsnedbrydende målstyringsfanatisme!

Og således nærmer vi os afslutningen

Afslutning

2017 var som bekendt et jubilæumsår i vores lille forening, og med 2018's komme blev det dermed afslutningen på et flot ét af slagsen. Allerede på generalforsamlingen i marts sidste år startede vi fejringen, jubilæumsfesten 6. oktober var årets sociale højdepunkt og det hele kulminerede altså med udgivelsen af jubilæumsbogen.

Det er med en vis stolthed, at vi noterer os, at det har kunnet lade sig gøre at forevige endnu tyve år af foreningens historie. En særlig tak skal i den forbindelse endnu en gang rettes til redaktionen, som gjorde det muligt. John Jensen, Peter Hess-Nielsen og Niels Kjeldsen.

Som jeg sagde til jubilæumsfesten er der nu gået 60 år med Ballerup Lærerforening som kompas for medlemmernes interessevaretagelse. Ingen ved, hvad fremtiden bringer, men jeg håber da, at jeg på den ene eller den anden måde vil være en del af festlighederne, når foreningen holder sit 75 og 100 års jubilæum - og så kan jeg nok heller ikke tillade mig at ønske mere.

Ballerup Lærerforening er noget ganske særligt. Det ved alle vi, som er en del af den her fantastiske forening. Så tilbage står blot at udtale et sidste tillykke med jubilæet.

Styrelsen skal heller ikke forbigås i tavshed. En fagforenings eksistensberettigelse er den kollektive mobiliseringskraft og det vedholdende arbejde for kollektive rettigheder.

Selvom vi ikke længere kender samtlige medlemmers holdninger og præferencer på individniveau - som det ellers var tilfældet op gennem 70'erne, 80'erne og et godt stykke op i 90'erne - foregår der stadig løbende en betydelig koordinering, videndeling, debat og politikudvikling i Styrelsen - med udgangspunkt i medlemmernes hverdag. Og det er denne tætte kobling til medlemmernes hverdag, som er uvurderlig og giver os styrken. Derfor skal der lyde en kæmpe tak til tillidsrepræsentanterne - og også til arbejdsmiljørepræsentanterne - for deres utrættelige arbejde.

Således slutter ordstrømmen næsten herfra, men inden jeg overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling, vil jeg gerne sætte et ordentligt punktum.

Det er efterhånden seks år siden, jeg første gang stillede op til formandsvalget uden den ringeste idé om, hvilke ekstreme udfordringer, der tårnede sig op foran os. Selvom meget har været svært, må jeg nok desværre erkende, at mit rastløse og utålmodige sind på én eller anden måde spiller fornuftigt sammen med kaos, modstand, uforudsigelighed, arbejdspress og megaproblemer.

Så at der konstant er tryk på, skal jeg passe på med at klynke alt for meget over, for jeg egner mig faktisk dårligt til at have alt for god tid.

Dog har glasset de senere måneder været rigelig fyldt, og det er til tider særdeles deprimerende at være tæt på så mange dårlige og ulykkelige beslutninger. Men min gode nattesøvn er da intakt, så der er øjensynligt rum til, at det kan blive endnu værre.

Det korte af det lange er, at jeg fortsat holder rigtig meget af arbejdet som kredsformand, og jeg

omgiver mig med nogle enormt dygtige og skønne mennesker på 1. salen og i Styrelsen. Ikke mindst vil jeg fremhæve Kasper, som på forbilledlig vis er trådt ind i arbejdet som næstformand i en ekstremt vanskelig stund - Vibe, som bare er fantastisk omhyggelig, pligtopfyldende og arbejdsom - og Lars, vores faste, dedikerede klippe. Sikke nogle folk. Dem skal man lede længer efter.

Så jeg håber, at I - med det in mente - er trygge ved at give os, der er på valg, to år mere i jeres tjeneste, når vi senere kommer til det punkt på dagsordenen.

Endelig en dybfølt tak til alle jer medlemmer af Ballerup Lærerforening for den støtte og opbakning, vi oplever som tillidsvalgte. Medlemmerne er foreningen og foreningen er medlemmerne. Og Ballerup Lærerforenings medlemmer er bare de sejeste! Det viser en dag som i dag med et så talstærkt fremmøde. Det skal vi alle sammen være pavestolte af.

Og så får I omsider fred, idet jeg hermed overgiver den samlede beretning til generalforsamlingens behandling.

Formandens beretning blev behandlet i 3 afsnit:

Skolepolitiske forhold

Næstformanden fremlagde Styrelsens forslag 1 til resolution:

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Der er sat en prop i hullet

Sidste år spurgte vi lettere polemisk: "Er der en læreruddannet til stede?" Det gjorde vi, fordi vi var stærkt foruroligede over stillingsudviklingen på lærerområdet. Det er vi stadig.

Vi glæder os dog over, at kommunalbestyrelsen med budgettet for 2018 har taget flere gode initiativer, som forhåbentlig betyder, at der nu er sat en prop i hullet. Det er imidlertid ikke nok, hvis skolevæsenet skal leve op til de høje politiske ambitioner, og vi lærere skal levere kvalitet i undervisningen - samtidig med at vi har et rimeligt arbejdsliv.

I disse år er det meget populært at tage afsæt i såkaldt data, så vi tillader os at bidrage:

- I 2009 havde skolevæsenet 709,5 fuldtidslærerstillinger, mens det i 2017 havde 533. Det er en tilbagegang på 25 %, som - selv hvis der korrigeres for udviklingen på UCC Magle-mosen, virksomhedsoverdragelsen af 10. klasse og lukningen af Unge 2 - er et abnormt højt tal. Ikke mindst, når man skeler til elevtalsudviklingen: I 2009 havde skolevæsenet 5.845 elever, mens det i 2017 havde 5.263 elever. Det er en tilbagegang på 10 %.
- I 2009 gik der 8,24 elever på én lærer (lærer/elev-ratio), mens der i 2017 gik 9,87. Det er en stigning på 20 %. Dermed "manglede" vi 106 fuldtidslærerstillinger i skolevæsenet i 2017, hvis lærer/elev-ratioen skulle have været den samme som i 2009.
- I 2009 var klassekvotienten på 21,5 elever, mens den i 2017 var på 22,3. Det syner ikke af den store forskel, men det betyder faktisk, at der i perioden er blevet 15 % færre klas-

ser. Det betyder også, at mens 15 % af eleverne i 2009 gik i en klasse med 25 elever eller flere, var det 21 % i 2017.

- I 2009 var den årlige undervisningsudgift pr. 6-16 årig på 69.086 kr., mens den i 2017 var på 76.218 kr. Det er en stigning på 9 %. Da elevtallet samtidig er faldet, er den samlede udgift til skolevæsenet dog faldet med 1 %.
- I 2009 var den samlede årlige undervisningsudgift på 403.807.670 kr., mens den samlede lærerløn var på 311.586.858 kr. Det svarer til, at udgiften til lærere udgjorde 77 %. I 2017 var den samlede årlige undervisningsudgift på 401.135.334 kr., mens den samlede lærerløn var på 283.406.760 kr. Det svarer til, at udgiften til lærere udgjorde 71 %.

Kommunen bruger altså flere penge pr. elev i 2017, end den gjorde i 2009, men de forholds- mæssigt flere penge bruges tydeligvis ikke på lærerstillinger.

Når der er så markant færre lærere til eleverne, har det desværre den ulykkelige konsekvens, at der ikke er tid til at tage tilstrækkeligt vare på den enkelte elevs faglige og sociale udvikling, og at vores arbejdsmiljø generelt er alt for presset.

Der er med budgettet for 2018 sat en prop i hullet, hvilket er godt, men vi er bestemt ikke i mål.

Med foruroliget hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 16. marts 2018

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Næstformanden fremlagde Styrelsens forslag 2 til resolution

Til Kommunalbestyrelsen

Att.: Borgmesteren, Jesper Würtzen

Det er ikke tilstrækkeligt, at "I hører, hvad vi siger"

"Før havde vi medbestemmelse, så kom vi på medhør og nu skal vi bare være medgørlige".

Citatet stammer fra sociologen Rasmus Willigs bog 'Afvæbnet kritik' og bibringer os et tragisk billede på en samfundsudvikling, hvor den demokratiske samtale er nødlidende, og hvor kritik fejles af bordet som bagstræberisk.

Den nyeste måling af den sociale kapital i Ballerup viser på skoleområdet, at der fortsat er udfordringer, når det kommer til 'involvering'. Det kommer ikke bag på os, for selvom man i Ballerup i mange henseender har gjort sig umage for at modvirke udviklingstendensen, oplever også vi Balleruplærere, at vores ønsker og forslag oftere end tidligere tilsidesættes og betragtes som ubejlignende indblanding. Det kan være, når vi gør opmærksom på, at:

- Elevernes skoledag - uanset hvor varieret den måtte være - er for lang, og at det er en dårlig udnyttelse af de sparsomme ressourcer at holde fast i en rigid udlægning af loven.
- Læringsplatforme og snæver læringsmålstyring underminerer lærermangfoldigheden og den professionelle dømmekraft.
- Der udrulles for mange tiltag, som er ugennemtænkte og mangler faglig underbygning.
- Elevernes udbytte af undervisningen bør vurderes langt bredere end på de tal, som

kommer til udtryk i prøvekarakterer og Nationale Tests.

- Eleverne bør have krav på, at den understøttende undervisning varetages af lærere.
- Alt for mange planlagte undervisningstimer læses af vikarer uden en læreruddannelse.
- Forebyggende indsatser og specialundervisning er afgørende for en vellykket inklusion.
- Der bør afsættes flere midler til almindelig efteruddannelse.
- Der bliver stadig længere mellem de vedkommende pædagogiske og didaktiske drøftelser, fordi skolens møder druknes i informationer og udefrakommende indsatser.

Og listen kunne desværre fortsættes.

Som profession forventer vi på alle niveauer at tage del i og ansvar for centrale beslutninger vedrørende skolens indhold, drift og udvikling. Og skolen bør emme af en oprigtig tillid til, at vores kritik udspringer af et velment ønske om at levere det bedst mulige for eleverne inden for rammerne - som alle parter i øvrigt har en etisk forpligtelse til at blive ved med at udfordre.

Hvis idéer og tiltag skal blomstre og gøre en positiv forskel for eleverne, må vi deltage i beslutningerne og føle ejerskab til dem. Derfor er det ikke tilstrækkeligt, at "I hører, hvad vi siger".

Med ærgerlig hilsen

Ballerup Lærerforenings generalforsamling, forsamlet den 16. marts 2018

Resolutionen blev enstemmigt vedtaget.

Herefter blev delafsnittet debatteret.

Arbejds miljø

Debatteret.

Organisatoriske forhold

Debatteret.

Den samlede beretning blev herefter sat til afstemning og blev enstemmigt godkendt.

5. OK18

Formanden indledte punktet med en tale:

Kære gode lærerkolleger,

Kære offentligt ansatte, der jo, som Sebastian Dorset skriver, er sådan en samlebetegnelse for mennesker, der af vidt forskellige årsager er havnet i nogle vidt forskellige jobs, der som det eneste har til fælles, at vi bliver lønnet af vores fællesmidler, og dermed åbenbart udelukkende er en udgift. En udgift. Det er måske værd at huske på, når vi knokler løs i vores overvejende dårligere lønnede, nedvurderede og frynsegodeforladte jobs.

Mens Danmark frøs til is i februar, blev luften endnu koldere mellem parterne på det offentlige arbejdsmarked. Overenskomstforhandlingerne mellem fagforeningerne og repræsentanterne

for arbejdsgiverne i stat, kommuner, og regioner brød, som I ved, sammen fra den 23.-27. februar, og alt peger på en storkonflikt, der vil omfatte mere end 450.000 offentligt ansatte og lamme alle dele af det offentlige arbejdsmarked og væsentlige dele af de fleste danskeres tilværelse.

Kan I huske, at vi har prøvet det her før i en ikke så fjern fortid? Kan I huske, at I før har hørt mig tale til jer om udsigten til en konflikt? Det kan i hvert fald de af jer, som var med i 2013, for det sidder prentet i én. Oplevelsen. Stemningen. Følelserne. Mest på ondt, men også lidt på godt. For det var også en fest. Og Det skal vi huske i den her svære tid.

For det ser vitterlig ud til, at vi igen skal føres igennem hele følelsesregistret, da parterne - på særdeles principielle spørgsmål – står milevidt fra hinanden.

Overmagten er stor, oddsene er tvivlsomme og holdene er ganske urimelige, men det skal altså ikke forhindre os i at byde de magtfuldkomne trods!

Jeg minder jer derfor om arbejderklassens store digter, Carl Scharnberg:

"Arbejderklassen fik aldrig noget foræret

Dagpengeordningen var ikke en gave fra en rig onkel i Amerika!

Dyrtidsordningen skyldtes ikke gavmildhed hos arbejdskøberne!

Retten til ferie var ikke en sponsorgave fra et københavnsk bryggeri!

Arbejderklassen fik aldrig noget foræret, og ingen vil forære os noget fremover.

Alt det, der er nået, er betalt med arbejde, kampe, ofre, slid, skuffelser, udholdenhed, nederlag, og kun fordi nogen aldrig gav op, nåede vi videre!"

Det er helt vildt, at vi står her igen, det er helt vildt historisk og det er på mange måder helt vildt deprimerende.

Men det er måske ikke så overraskende for den historieinteresserede, for siden 30'erne har der i gennemsnit været en storkonflikt i Danmark hvert 10. år. I 1998 havde vi den såkaldte "gærkonflikt", i 2008 var pædagoger og sygeplejersker i en maratonstrejke og i 2018 - ja, lad os nu se.

Så vil I måske mene, at jeg vist glemte at nævne 2013, men det er desværre nok kun os selv, som vil betegne det som en decideret "storkonflikt". Men afgørende var den. Og den var en central forløber for den nuværende situation. Som det hed sig dengang: "Lærerne er de første – hvem bliver de næste?"

For hvis man for alvor vil forstå OK18-konfliktens DNA, handler det principielt om kampen for en demokratisk samfundsorden med reel og fri forhandlingsret. Når fagbevægelsen i den offentlige sektor - fra inderst til yderst - giver udtryk for at vi er villige til at tage en storkonflikt, hvis det ikke kan undgås, sker det som et ideologisk forsvar for 'den danske model' - og det danske velfærdssamfund.

Og det har så konkret udmøntet sig i de tre meget principielle krav om betalt spisepause, rimelige lønstigninger og lærernes arbejdstidsaftale, som således er hjørnesten i den såkaldte musketer-ed. En musketer-ed, der står som et slidstærkt symbol på solidaritet i den offentlige fagbevægelse. Og den er fortsat ikke i nærheden af at slå revner. At det har kunnet lade sig gøre - på trods af store interne interesseforskelle - er fantastisk. Fuldstændig fantastisk. Og det har Danmarks Lærerforening faktisk betydelige aktier i.

Skal vi for en stund være hudløst ærlige, har 'den danske model' i virkeligheden altid været lidt af en illusion på det offentlige arbejdsmarked. Arbejdsgiverne er jo i princippet os alle sammen, men i praksis politikere, der bare kan gribe ind med et lovindgreb, når det passer dem. Samtidig er de mest kritiske samfuntsfunktioner som militær, akut sundhed, politi samt pleje af svage og ældre alligevel undtaget fra strejker, og strejkerne koster ikke engang arbejdsgiverne penge.

I det private er det jo sådan, at en strejke lammer produktionen af varer og tjenester, og derved påfører arbejdsgiveren et tab. I det offentlige er det lige omvendt. Her bugner kasserne med penge hver gang, de ansatte går hjem og trækker på strejkekassen. Fx. sparede kommunerne op mod en milliard kroner på lockouten af os lærere i 2013.

Men den 'danske model' fungerede faktisk udmærket indtil 2013 - sådan på ægte dansk manér forstås: Nemlig ved at begge parter lod som om, det fungerede, og i et eller andet omfang anerkendte hinanden. Vigtigst af alt undlod den stærke part, arbejdsgiverne, at udnytte deres fulde magt, og man var tilbageholdende fra det politiske niveau med at bruge overenskomstforhandlingerne til at gennemføre offentlige besparelser. Det var den klassiske historie om humlebien, der ikke burde kunne flyve, men ikke desto mindre gjorde det.

Alt det er slut nu. Finansminister Kristian Jensen skrev det selv, da han talte over sig på Twitter: "Det er regeringen, som de offentligt ansatte forhandler med", hed det.

Og da der på den baggrund rejse sig en storm af berettiget forundring og kritik, blandt andet fra Jens Jonathan Steen, som er chefredaktør på 'Netavisen PioPio', stemte Statens arbejdsgiverforhandler, Sophie UnderLøhdig, i og udtalte følgende:

"Det er under lavmålet at give indtryk af, at Moderniseringsstyrelsen er sat i verden for at afvikle den danske model, og at påstå, at jeg mener, at medarbejderne i den offentlige sektor er grådige, og jeg slet ikke vil indgå et forlig. Hvor i alverden kommer alt det sludder fra? Det er helt fair, at vi ser forskelligt på tingene, men lad os da debattere på et sagligt grundlag i stedet for at slynge falske påstande i hovedet på hinanden,

Sjældent har jeg læst så meget vrøvl. Jeg synes, redaktøren fra netavisen skal tage en tur over i Folketinget og høre, hvornår de er stoppet med at være den lovgivende magt i Danmark."

Nej, sandheden er desværre, at det sjældne består i, at vi sjældent har haft en så historieløs, uerfaren og uvidende statslig forhandlermodpart.

Da man i 2011 lagde Økonomistyrelsen og Personalestyrelsen sammen til Moderniseringsstyrelsen, placerede man også ansvaret for at effektivisere den offentlige sektor samme sted som ansvaret for at indgå overenskomst med 180.000 statsligt ansattes fagforbund.

Det er en øvelse, som ganske evident har vist sig at få vidtrækkende konsekvenser. Og det skyldes, at Moderniseringsstyrelsen eksplicit har fået til opgave at finansiere effektiviseringen af den offentlige sektor med angreb på de ansattes overenskomster. Den statslige styrelse er ganske enkelt blevet bedt om at føre kniven så dybt som overhovedet muligt.

I Mål- og Resultatplanen hedder det: "Moderniseringsstyrelsen gør løn og arbejdstid i den offentlige til en væsentlig og integreret del af udgiftspolitikken gennem arbejdet med overenskomsterne, implementeringen af god arbejdsgiveradfærd samt ved at skabe det analytiske grundlag for

modernisering af løn og arbejdsvilkår i det offentlige”.

Oversat til almindeligt dansk betyder det, at udgifterne til den offentlige sektor nedbringes ved at forringe overenskomsterne og dermed de ansattes løn og arbejdsvilkår.

Som arbejdsmarkedsforsker Henning Jørgensen udtalte til Information:

”Arbejdsgiverne har måske ikke vilje til at indgå forlig. I staten arbejder man med det, jeg kalder Corydon-doktrinen (...). Man skal spare penge på overenskomsterne, og så siger man i Moderniseringsstyrelsen: Hvis fagforeningerne ikke kan hjælpe os med vores dagsorden, kan vi ikke bruge dem til noget. Staten har simpelthen droppet forsvaret for den danske model i den offentlige sektor.”

Kunne vi så ikke bare tage konsekvensen og droppe alt der her spil for galleriet? Regeringen kan lave sit indgreb med det samme. De offentlige ansatte kan droppe at have en strejkekasse og rejse et varmt sted hen for alle pengene, og alle kan slippe for bøvlet. Regeringen kan bare sige, hvad den vil betale, og så bliver det på den måde.

Der sidder givetvis nogle økonomiforblændede i Finansministeriet og i regeringen, som har forelsket sig i den tanke og er kommet frem til, at det vil være meget billigere og mere effektivt, hvis arbejdsgiverne bare kan diktere, hvad de vil have. Det er de så heller ikke de første arbejdsgivere eller politikere, der er kommet frem til, skulle jeg hilse at sige.

Sagen er bare den, at vi i Danmark har vist, at det faktisk er en rigtig god forretning at tage arbejdstagerne med på råd, når der skal laves aftaler. Det danske arbejdsmarked har i al væsentlighed været kendetegnet ved et lavt konfliktniveau og et tillidsmandssystem, hvor de fleste uenigheder løses lokalt, uden at det koster penge og timer i retssale og på barrikaderne.

Hvis det system kun gavner den ene part, og vi arbejdstagere ikke har nogen indflydelse, hvorfor skal vi så fortsat agere ansvarlig modpart og tage medansvar for beslutningerne?

Og hvad med løndannelsen og arbejdsvilkårene for de offentligt ansatte? Hvis det ikke længere skal forhandles, bliver det et politisk anliggende. Altså noget, de politiske partier skal have en mening om. Det kræver ikke stor fantasi at forestille sig den overbudspolitik, det vil kunne medføre i en valgkamp, hvor få tusind stemmer ofte afgør, om det bliver en blå eller en rød statsminister.

Man kan så desværre sige, at regeringen blot følger den forrige S, R, SF-regerings eksempel. Og lige nu sidder der måske også en masse socialdemokrater og glæder sig over, at de borgerlige tager tæskene og sparer en bunke penge, som socialdemokraterne håber at kunne råde over efter næste valg.

Men de kommende socialdemokratiske magthavere bør spørge sig selv, om de i fremtiden har lyst til at gå ud og konkurrere med Enhedslisten og resten af venstrefløjens om de offentligt ansattes gunst, hvis det bliver en konkurrence om, hvem der vil give mest i løn?

Og de, der styrer begivenhederne - og som med sikkerhed ikke har skænket konsekvenserne nogen videre tanker - er altså en 34-årig minister, der aldrig har været på en rigtig arbejdsplads, og hendes historieløse bureaukrater, der ikke kan se længere end til næste decimal i regnearket.

Så vi står altså over for en politisk arbejdskamp i sin mest rendyrkede skikkelse, for etik, kvalitet, ordentlighed, værdighed og trivsel kan ikke værdisættes i den herskende økonomiske tænkning og regnes derfor ikke for noget.

Men i modsætning til i 2013, hvor vi følte os ladt i stikken af både venner og fjender, skorter det ikke på støtten til de offentligt ansatte ved OK18. I fredags offentliggjorde Berlingske Tidende resultatet af en Gallup-måling, som bestemt er temmelig populistisk, men trods alt viser, at 63 procent af de adspurgte holder med de offentlige ansatte, 9 procent med arbejdsgiverne, mens 28 procent ikke har taget stilling.

Og det handler nok om, at befolkningen omsider er ved at forstå, at offentligt ansatte vel nok er underlagt urimelige arbejdsvilkår, men at det blot er et symptom på et langt vigtigere og mere ideologisk spørgsmål: Hvad er det i grunden for et samfund, vi ønsker?

Den erkendelse bliver fx hjulpet på vej af lærere som Josephine Eiby, når hun siger:

"Jeg har ikke betalt spisepause. Jeg spiser bare min mad, mens jeg arbejder.

Kaster en bid brød ned under møder, mellem børnekram og kopiering, eller når jeg er på vej ud til gårdvagt. Hvad jeg har, er en arbejdsdag på 7,4 timer med ringe mulighed for pauser."

Den tiltagende opbakning skal give os gejst og tro på, at vi kan komme ud på den anden side af OK18 med et fornuftigt resultat. Træerne vil ikke vokse ind i himlen, men mindre kan måske også gøre det.

Hvis vi for en stund forholder os mere direkte til vores egne arbejdstidsforhandlinger, har der over de seneste måneder været et hav af sympatierklæringer og opfordringer til at få landet en aftale. Og det er stærkt intensiveret de seneste uger.

Det ville komme alt, alt for vidt at trække jer igennem bare en brøkdel af dem, så jeg har valgt at fremhæve udtalelser fra nogle af de interessenter, som, jeg vurderer, har størst betydning:

Vi har Hovedorganisationerne, som i et brev til beskæftigelsesministeren skrev:

"I dag er lærernes arbejdstid reguleret af det lovindgreb, der blev resultatet af den om-fattende konflikt i 2013. Hvis der ikke indgås en arbejdstidsaftale med lærerne, der afskaffer lovindgrebet, vil det være i strid med ILO-konventionerne."

Vi har de kommunale Børne- og Kulturchefer, som udtaler:

"Enighed skabes gennem forhandling. Ikke gennem konflikt. Det er ufatteligt, at man kan komme dertil. I over to år har man vidst, at det var vanskeligt. Hvorfor har man ikke taget fat på det? Det virker som en fodboldkamp med ufattelig mange fejlafleveringer."

Vi har Skolelederforeningens formand, Claus Hjortdahl, som udtaler:

"Landet har ikke økonomiske problemer. Vi har kæmpe problemer med at holde på ansatte i det offentlige, og så vil man skære på lønnen? Og når 70 procent af kommunerne har indgået en lokalaftale, så bliver det en lille bitte smule tyndt, at KL ikke er klar til at lave noget fleksibilitet og nogle varslingsbestemmelser og forskellige andre ting"

Vi har 'Skole og Forældres' formand, Mette With Haagensen, som udtaler:

"Netop fordi KL fik den største del af kagen i 2013 har Kommunernes Landsforening et særligt ansvar ved overenskomstforhandlingerne i 2018 for, at lærernes arbejdstid igen bliver en del af

en balanceret overenskomstaftale, som begge parter kan se sig selv i."

Vi har fagforeningerne fra det private, som for alvor er begyndt at markere sig. Her symboliseret ved LO-Hovedstaden: *"LO Hovedstaden opfordrer således de offentlige arbejdsgivere til at indgå reelle forhandlinger, der sikrer de ansatte ordnede og rimelige forhold. Og vores sympati og opbakning går således ubetinget til de offentlige organisationer, deres forhandlere og medarbejderne i den offentlige sektor."*

Og så er der Folketingspolitikere, som vi allerhelst ser blander sig uden om forhandlingerne, men som gerne må være med til at sikre, at der kan foregå frie og lige forhandlinger. Både Enhedslisten, SF, Det Radikale Venstre, Alternativet og ikke mindst Dansk Folkeparti, ved Kristian Thulesen Dahl, har efterhånden kastet sig solidt ind i kampen!

Hold nu op, hvor verden er gået af lave. Hvem havde for få år siden troet, at lønmodtagerne og lærerstanden her i 2018 skulle sætte deres lid til Dansk Folkeparti? Socialdemokratiet derimod: Engang klædte de røde faner partiet. Men det er længe siden.

Så selvom det bliver svært. Selvom situationen er historisk alvorlig. Selvom vi næppe kommer fra OK18 med en storsejr, er der håb og lys for ende af tunellen.

Bagefter må vi så gøre regnebrættet op og vurdere, hvad endnu en konfliktfuld overenskomstforhandling skal have af konsekvenser for forhandlingssystemet på det offentlige arbejdsmarked.

For man kan sagtens frygte, at 'den danske model' skal køres på historiens losseplads efter OK18? At de offentlige arbejdsgivere ikke længere forstår, hvad det betyder at have et aftalebaseret arbejdsmarked præget af ro, stabilitet, samarbejde og gensidig respekt? At de tror, de kan få alle goderne uden at skulle levere noget den anden vej.

Det vil tiden vise, men i første omgang udskyder vi skrækscenariet, ranker ryggen og gør alt, hvad der står i vores magt for at vise, at vi ikke lader os træde under fode. Man kan muligvis knægte fagbevægelsen og Danmarks Lærerforening med rå magt, men så kommer der en regning, der skal betales.

Og husk så at have Piet Hein med jer i den kommende tid:

*"Den der kun tager sjov for sjov og alvor kun alvorligt
han har faktisk fattet begge dele lige dårligt!"*

Vi er lærere; kreative, velorganiserede og stærkt fællesskabsorienterede. Det er dyder, vi nu igen må dyrke fuldt og helt, hvis vi ender i konflikt. Får vi ikke andet ud af det, så lad os da i det mindste love hinanden, at vi - når vi kommer ud på den anden side - har fået endnu én på opleveren, når det kommer til følelsen af fællesskab, solidaritet og kammeratskab.

Vi skriver i øjeblikket historie, og det er vi alle sammen en del af. Må vinden være med Danmarks Lærerforening og den samlede fagbevægelsen.

Næstformanden holdt et oplæg med politiske hovedbudskaber, orientering om lånemodellen og forberedelse af konflikt.

Herefter blev punktet debatteret.

6. Lokalaftaleforhandlinger

Formanden redegjorde for forhandlingssituationen og bad om mandat til at fortsætte forhandlingerne.

Efter lang debat vedtog generalforsamlingen at give Styrelsen mandat til at fortsætte forhandlingerne, og det besluttedes, at en ekstraordinær generalforsamling tager stilling til et eventuelt resultat.

7. Regnskab

Kassereren fremlagde på Styrelsens vegne regnskaberne for Ballerup Lærerforening, Særlig Fond og Solidaritetsfonden.

Generalforsamlingen forholdt sig til regnskaberne ud fra den oplysning, at de er forsynet med en blank revisionspåtegning.

Efter en tak til de kritiske revisorer blev regnskaberne indstillet til generalforsamlingens godkendelse.

Regnskaberne blev sat til afstemning:

Regnskabet for Ballerup Lærerforening 2017 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Solidaritetsfonden 2017 blev enstemmigt godkendt.

Regnskabet for Særlig Fond 2017 blev enstemmigt godkendt.

8. Fastsættelse af honorarer og ydelser

Kassereren fremlagde Styrelsens forslag til frikøb, honorarer og ydelser samt revideret garantiordning.

Forslaget blev enstemmigt vedtaget.

9. Budgetter

Kassereren fremlagde budgettet, og det affødte ingen bemærkninger.

10. Fastsættelse af kontingent

Styrelsen foreslog uændret kontingentet for 2019 med udgangspunkt i medlemstallet primo februar 2018:

Fraktion	Medlemmer	DLF	BLF	I alt
1	Lærere	213 kr./mdr.	335 kr./mdr.	548 kr./mdr.
2	Børnehaveklasseledere	213 kr./mdr.	335 kr./mdr.	548 kr./mdr.
4	Pensionister	71 kr./mdr.	25 kr./mdr.	96 kr./mdr.
6	Særlige medlemmer	94 kr./mdr.	65 kr./mdr.	159 kr./mdr.

Kontingentet blev fastsat som foreslået.

11. Valg ifølge vedtægterne

a. Formand: Morten Refskov genvalgt

b. Næstformand: Kasper Mortensen genvalgt

c. Kasserer: Vibe Larsen genvalgt

d. 1 kongresdelegeret: Lea Schmidt valgt

e. 4 suppleanter for de kongresdelegerede (hvoraf 1. suppleanten reelt har sæde i kongressen, da formanden er HS-medlem):

1. suppleant: Susanne Vilstrup valgt med 535 stemmer

2. suppleant: Lisbeth Kruse valgt med 253 stemmer

3. Suppleant: Lea Tøttrup valgt med 222 stemmer

4. suppleant: Jonas Mølgaard Holager 200 stemmer

f. 2 revisorer: Anne Olsen genvalgt og Morten Thinggaard Pedersen valgt

g. 2 revisorsuppleanter: Bastian Kuke Larsen genvalgt og Morten Topp valgt

h. 1 fanebærer: Peter Hess-Nielsen genvalgt

i. 2 fanebærersuppleanter:

1. suppleant: Niels Kjeldsen genvalgt

2. suppleant: Pia Aagaard valgt

12. Eventuelt

Lea Schmidt udloddede kurv og vin til de heldige årgangsteam.

Formanden afsluttede generalforsamlingen med en tak til dirigenten og spillemændene. Det endelige punktum blev sat med sangen: "Kingsat af fjender".

Referatet er godkendt af dirigenten, Jon Kowalczyk